

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

V. I. Lenin

În 22 aprilie a. c. s-au împlinit 90 ani de la nașterea lui V. I. Lenin, genialul întemeietor și conducător al Partidului Comunist al U.S. și al primului stat socialist, învățătorul și îndrumătorul mișcării muncitorești internaționale, al luptei popoarelor coloniale pentru independență și al luptei pentru pace a tuturor popoarelor.

Aniversarea aceasta este sărbătorită nu numai în țările socialiste, ci în toată lumea. Figura lui măreață luminează calea spre progres și pace a vremii noastre.

Vladimir Ilici Ulianov (Lenin) s-a născut la 22 aprilie 1870 în orașul Simbirsc pe Volga (azi Ulianovsc). Tatăl lui a fost profesor de matematici și fizică, om învățat și muncitor, legat de popor și de ideile progresiste. Mama lui, fiică de medic, era o femeie inteligentă, cultă, cu mare putere de voință. Cei șase copii ai ei au fost toți revoluționari.

Lenin se arată un elev excepțional la școala primară și în liceu. La terminarea liceului cunoștea bine istoria și literatura și limbile: latină, greacă, franceză și germană. De atunci l-a revoltat starea de miserie a muncitorilor și țăranilor și asuprirea naționalităților de sub regimul țarist. Fratele lui mai mare, Alexandru, care era student la fizico-matematici, fu condamnat la moarte și executat în 8 mai 1887, pentru că a luat parte la pregătirea atentatului împotriva țarului Alexandru al III-lea.

Aceasta a avut o mare influență asupra lui Lenin: el se hotărî definitiv să pășească pe calea revoluționară. În august se înscrie la facultatea de drept a Universității din Cazan, dar pentru activitate revoluționară fu arestat și trimis în exil într-un sat din Gubernia Cazan. Astfel la vârsta de 17 ani avu Lenin prima ciocnire cu autocrația țaristă. De atunci el și-a închinat toată viața luptei de răsturnare a țarismului și a capitalismului, de eliberare a muncitorilor de orice exploatare și de făurire a socialismului. Studie „Capitalul” lui Karl Marx și deveni un marxist de frunte.

În 1891 își trecu strălucit examenele la Universitatea din Petersburg, cu mențiunea „foarte bine” la toate obiectele, primind diplomă de categoria întâia de la Facultatea de drept. În 1892 începu să lucreze ca avocat la o judecătorie de ocol din Samara. De aici plecă — după 4 ani — la Petersburg, centrul politic al Rusiei. Aici luă legătură cu cercurile muncitorești marxiste, luptând pentru făurirea unui

partid muncitoresc marxist. De acum înainte se jertfește întru totul călăuzirii maselor muncitoare în lupta împotriva regimului țarist și pentru revoluția socialistă. El se dovedi a fi conducătorul maselor muncitoare pe calea cea dreaptă. Avea toate calitățile unui conducător genial.

În primul rînd avea o gîndire profundă și clarvăzătoare. El aplica marxismul în mod creator, adică după situația din Rusia și după situația internațională din vremea aceea. Astfel el a îmbogățit marxismul cu teze noi. Arătînd că imperialismul e ultima fază a capitalismului, care va fi înlăturat prin revoluția socialistă, că țările capitaliste se dezvoltă în mod inegal, Lenin susținu teza că e posibilă biruința socialismului într-o singură țară. Această teză s-a verificat prin biruința socialismului în Rusia.

El a susținut că clasa muncitoare poate birui numai dacă este condusă de un partid marxist bine orientat, bine organizat, care constituie avangarda clasei muncitoare. Aceasta s-a verificat în întemeierea partidului comunist (bolșevic), sub conducerea căruia s-a făurit biruința Marii Revoluții din Octombrie (1917) și s-a construit socialismul, se construiește comunismul. Aceasta s-a verificat în toate țările socialiste.

El a precizat că trebuie instaurată dictatura proletariatului, care e libertate pentru poporul muncitor și dictatură împotriva celor puțini, a exploataților, spre deosebire de așa zisa „democrație burgheză”, care e libertate pentru exploatați și dictatură împotriva celor mulți. Instrumentul principal de realizare a dictaturii proletariatului, de construire a socialismului, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, este statul de democrație populară.

El a pus la baza luptei revoluționare și a muncii de construire a socialismului alianța dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare.

El a arătat că economia socialistă e o economie planificată, că la baza ei stă dezvoltarea industriei grele, constructoare de mașini (și electrificarea).

El a indicat că drumul țărănimii muncitoare spre socialism este drumul cooperativizării pe baza liberului consimțămînt: de la cooperativele de consum la cooperativele de producție, adică gospodăriile agricole colective.

El a formulat principiul internaționa-

lismului proletar și egalității, libertății și autodeterminării națiunilor, făurind marea familie a înfrățitelor popoare sovietice, înlăturînd șovinismul și cosmopolitismul. Fiecare popor este liber și egal în drepturi cu celelalte popoare, construiește socialismul după condițiunile sale specifice, dar în solidaritate cu celelalte popoare socialiste și după liniile fundamentale de construire a socialismului. Așa s-a născut sistemul mondial socialist, în care sînt relații de într-ajutorare frățescă și colaborare.

El a prevăzut avîntul mișcării de eliberare a popoarelor coloniale și a chemat pe muncitorii din toate țările să sprijine lupta acestor popoare. De fapt Marea Revoluție din Octombrie a dat un impuls puternic luptei popoarelor coloniale pentru libertate. Astăzi mișcarea de eliberare e pe cale să desființeze complet colonialismul, popoarele coloniale avînd în țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, un sprijin puternic pentru cucerirea independenței și dezvoltarea economiei și culturii lor.

El a formulat principiul coexistenței pașnice între state cu sisteme sociale deosebite, care stă la baza păcii și prieteniei între popoare în epoca noastră. Acest principiu este azi unanim recunoscut și angajează în lupta pentru pace, pentru dezarmare sute de milioane de oameni.

Acestea sînt cîteva din tezele prin care V. I. Lenin a aplicat marxismul în mod creator și l-a dezvoltat în epoca imperialismului și a revoluțiilor socialiste.

Dar V. I. Lenin nu a fost numai un teoretician, un gînditor profund. El a fost și un om de acțiune, cel mai mare revoluționar și om de stat al vremurilor. El nu avea numai principiile generale, orientările largi, ci pătrundea și năzuințele maselor, cunoștea clar situația și găsea întotdeauna mijloacele practice de realizare a năzuințelor după situația dată. Era simplu, modest, apropiat de oamenii muncii. În articolele lui scria pe înțelesul tuturor, angajîndu-i pe calea cea mai potrivită. Cuvîntările lui erau clare, precise și rostite cu atîta convingere, încît cucerea zecile de mii de ascultători, care în cuvintele lui găseau formulate propriile lor gînduri și dorinți. Știa să folosească lozincile cele mai corespunzătoare, care exprimau dorințele maselor și le înflăcărau la luptă. Era un prieten pentru fiecare, atent la nevoile personale, atent la glasul maselor. Era un organizator neîntrecut și un sîrteț al revoluției fără egal. Avea o energie nesecată și puternică. De aceea masele muncitoare au văzut în el pe conducătorul genial și l-au urmărit cu entuziasm și în re-

Graiul cifrelor

Direcțiunea de Statistică — a făcut la sfârșitul anului 1959 o dare de seamă despre investițiile, îmbunătățirile și realizările planului de stat pe anul 1959. Pentru evidențierea progresului, se face comparație cu realizările din 1958.

A. INDUSTRIA:

a) Planul producției globale a fost realizat 102,3 la sută, creștere de 11,1 la sută față de 1958.

b) Planul producției marfă s-a realizat 102,6 la sută, deci o creștere de 14,6 la sută față de 1958.

c) La industrie în anul 1959 s-au aplicat circa 30.000 invenții, inovații și raționalizări. Productivitatea a crescut cu 7 la sută față de 1958.

În întreprinderile metalurgice s-a economisit material la produsele normate 4500 tone metal, din care s-ar putea face 1200 tractoare sau 1100 autocamioane.

La piele și talpă s-a economisit material din care s-ar putea face circa 1.800.000 perechi încălțăminte, circa 12—18 la sută.

Prin depășirea angajamentelor s-au realizat economii de 1,3 miliarde.

Economii, prin reduceri de prețuri, s-au făcut și în întreprinderile: Ministerului Industriei

V. I. LENIN

(continuare din pag. 1)

voluția din 1905 și în Marea Revoluție din Octombrie (1917) și în războiul de apărare a patriei socialiste împotriva intervenționiștilor și armatelor alb-gardiștilor, și în munca eroică de construire a socialismului.

Moartea lui la 21 ianuarie 1924 a fost o mare durere pentru oamenii muncii din Uniunea Sovietică și din celelalte țări. Ideile lui însă n-au murit: ele au cucerit și cuceresc milioane și sute de milioane de oameni. Previziunea lui că socialismul va depăși capitalismul în ritmul de creștere a economiei s-a adevărit. Astăzi Uniunea Sovietică a depășit S.U.A. — cel mai puternic stat capitalist — în multe domenii și nu peste mult timp le va depăși în producția pe cap de locuitor din toate sectoarele. În 1965 sistemul mondial socialist va produce mai mult de jumătate din producția mondială, depășind astfel sistemul capitalist. În cucerirea cosmosului și folosirea energiei atomice în scopuri pașnice Uniunea Sovietică este în frunte. E în frunte și în lupta pentru dezarmare, pentru pace și prietenie între popoare. Marile realizări ale Uniunii Sovietice se datoresc faptului că ideile lui Lenin sînt farul călăuzitor spre ținta finală: Construirea comunismului.

Țările de democrație populară se orientează în construirea socialismului după învățătura lui Lenin și experiența Uniunii Sovietice. Leninismul este călăuză tuturor partidelor comuniste din întreaga lume.

La a 90-a aniversare a nașterii sale, geniul lui V. I. Lenin călăuzește omenirea muncitoare spre progres, pace, democrație și socialism. El arată calea eliberării din exploatare și din robia colonială și a fărâșirii unei vieți fericite pentru oamenii muncii de pretutindeni. Acesta e cel mai luminos omagiu ce i se poate aduce, aceia care și-a jertfit toată viața pentru binele omenirii muncitoare, Vladimir Ilici Lenin.

T. R.

Grele; Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei; Ministerul Bunurilor de Consum și Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor.

B. AGRICULTURA:

În 1959 în unitățile socialiste — întovărășiri, colective — au intrat 766.000 familii, față de 415.000 familii ce intraseră în 1958, deci o creștere de 350.000 familii.

Suprafața agricolă a sectorului socialist a crescut în 1959 cu 1.891.000 ha față de 835.000 ha din anul 1958, ceea ce înseamnă că 73,5 la sută din totalul familiilor țărănești — la sfârșitul anului 1959 — fac parte din sectorul socialist, care are 73 la sută din suprafața arabilă a țării.

Numărul uneltelor agricole încă a crescut în anul 1959: tractoarele cu 7100, plugurile de tractoare cu 7050, sămănătoarele cu 6440 și combinatele cu 3340 bucăți.

A crescut și volumul lucrărilor, planul fiind depășit cu 24 la sută.

Producția de grâu în 1959 a fost de 4 mil. tone.

Producția de porumb în 1959 a fost de 5,7 mil. tone.

Producția de sfeclă de zahăr în 1959 a fost de 3,4 mil. tone.

Producția de floarea soarelui în 1959 a fost de 529 mii tone.

După comunicat, 70 la sută din producția de cereale, 75 la sută din floarea soarelui și 85 la sută din sfecla de zahăr provin din sectorul socialist. Încă o dovadă că gospodăriile socialiste dau randament hotărîtor în economia națională. Gospodăriile de stat dau cu 40 la sută, gospodăriile colective cu 15 la sută mai mult decît gospodăriile individuale. La fel dau la porumb, prima cu 17 și a doua cu 15 la sută mai mult decît gospodăriile individuale.

Explicația e ușoară: pe cînd în gospodăriile de stat și colective lucrările se fac pe terenuri întinse cu mașinile și sub conducerea specialiștilor, cultivîndu-se fiecare plantă la loc corespunzător, la timp potrivit și cu mijloace avansate, pentru a obține maximum de recoltă, în gospodăriile individuale se lucrează cu unelte și metode vechi pe bucăți fărâmițate.

În sectorul zootehnic, comunicatul încă ne prezintă progres:

Nr. bovinelor în 1959 a crescut cu 150.000, adică cu 4 la sută.

Nr. porcinelor în 1959 a crescut cu 500.000, adică cu 2 la sută.

Nr. ovinelor în 1959 a crescut cu 350.000, adică cu 3 la sută.

Nr. ovinelor cu lînă fină a crescut în 1959 cu 40 la sută.

Crescînd numărul animalelor a crescut și producția, la carne cu 6, la lapte cu 8, la lînă cu 7, la ouă cu 8 la sută.

La silvicultură planul anual de împăduriri s-a îndeplinit cu 107 la sută.

C. INVESTIȚII ÎN CONSTRUCȚII

În 1959 s-au construit 21.000 apartamente de locuit, școli pentru 33.000 școlari, case de cultură cu 5000 locuri, hofeluri, case de odihnă, cinematografe cu 4000 locuri.

D. CIRCULAȚIA MĂRFURILOR:

Comunicatul mai spune că în 1959 în comerțul socialist s-au vîndut mărfuri de 36 miliarde lei, cu 5 la sută mai mult decît în 1958.

S-au vîndut mobilă, radiouri, televizoare, mașini-aragaz, frigider, mașini de spălat ruie, biciclete, motociclete, din ceea ce conchidem că s-a îmbunătățit situația financiară a consumatorilor.

Păcate și virtuți

Viața creștinului, după Sf. Apostol Pavel, e o necontenită strădanie de a se „dezbrăca” de păcate și a se „îmbrăca” în virtuți. Iată cîteva din păcatele care trebuiesc înlăturate și cîteva din virtuțile care trebuiesc dobîndite de orice creștin, sau, spus altfel, ceva despre felul cum trebuie să trăiască orice creștin, sau omul cel nou, renăscut în Iisus Hristos, care trebuie să umble „întru dreptate și sfințenia vieții” (Ef. 4, 24).

Credința este prima cale prin care creștinul vine în legătură cu Dumnezeu, căci „prin credință ne apropiem de Dumnezeu cu deplină nădejde” (Ef. 3, 12) și tot prin credință Hristos-Domnul se sălășluiește în sufletul creștinului (Ef. 3, 17). Ea înseamnă încredere deplină în Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat și aceeași încredere în învățăturile Lui, cu deosebire în acelea al căror cuprins creștinul abia îl întrezărește în viața sa pămîntească. Credința este deci începătura, călăuzitoarea și rădăcina vieții creștinului. De aceea, pentru a aduce roade cu adevărat în viața creștinului, credința trebuie să fie vie, curată, lucrătoare de fapte bune și statornică. Căci zice Apostolul: „Frații mei iubiți și doriți, bucuria și cununa mea, rămîneți statornici întru Domnul” (Fil. 4, 1 și 1 Cor. 16, 13). O astfel de credință au avut proorocii Vechiului Testament și alți bărbați cu frică de Dumnezeu despre care ne vorbește Sf. Apostol Pavel la Evrei 11, 33—34. O astfel de credință trebuie să aibă și creștinul.

Creștinul își întărește credința și și-o cultivă mai ales prin Sf. Cuminecătură, prin rugăciune și priveghere.

Prin Sf. Cuminecătură sau Euharistie, creștinul intră în chip simțit în legătură cu Mîntuitorul Iisus Hristos, cu trupul și cu sîngele Său (1 Cor. 10, 16). Avînd în vedere măreția acestei Sf. Taine, Sf. Apostol Pavel cere creștinului să-și controleze cu cea mai mare grijă inima, gîndurile și simțirile sale și numai dacă se simte într-adevăr demn numai așa să se cuminece. „Ispitească-se omul pe sine și așa să mănînce din pîine și să bea din pahar” (1 Cor. 11, 28). „Cercetează-ți gîndurile tale — ne învață o carte mai veche, țîlcuind aceste cuvinte ale Sf. Apostol (urmare în pag. 3)

E. REALIZĂRI ȘI ÎMBUNĂTĂȚIRI PENTRU OAMENII MUNCII:

În anul 1959 venitul național fiind mai mare cu 13 la sută, decît cel din anul 1958, statul:

a) a majorat salariile cu 11 la sută.

b) a majorat pensiile în mod simțitor.

c) a urcat bugetul la venituri cu 8 la sută față de anul 1958.

Numărul circumscripțiilor medico-sanitare au crescut cu 300, reprezentînd 11 la sută față de 1958. Numărul caselor de nașteri a crescut cu 100, azi totalul fiind de 1734 pe țară.

Avînd în vedere prevederile planului pe 1960 și angajamentele făcute de cei din cîmpul muncii pentru depășirea acestor prevederi, sîntem siguri că sub conducerea guvernului realizările anului 1960 raportate la cele din 1959 vor reprezenta un nou progres însemnat pentru economia și cultura socialistă, pentru ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al poporului muncitor.

Aceste realizări mărturisesc despre dorința de pace a poporului nostru. El vrea, ca în pace să construiască viața ceă nouă, din ce în ce mai îmbelșugată și mai luminată. De aceea poporul nostru, alături de Uniunea Sovietică, de popoarele socialiste și de oamenii cinstiți din toată lumea, luptă pentru dezarmare și pentru pace statornică, pentru colaborare și prietenie spre fericirea popoarelor.

N. LATEȘ

Credința creștinească

Pavel — și de vei găsi mândrie în minte, zavistie în suflet, vrăjmășie în inima ta și nici o pocăință, depărtează-te!”, „pentru că cel ce mănincă și bea cu nevrednicie, osîndă luiși mănincă și bea, nesocotind trupul Domnului” (I Cor. 11, 29).

Creștinul este și un om al rugăciunii. Sf. Apostol Pavel nu-și poate închipui un creștin care să nu se roage lui Dumnezeu. Nu doar că Dumnezeu ar avea nevoie de rugăciunile creștinului sau nu i-ar cunoaște nevoile, căci în atotputernicia Sa n-are nevoie de nimic și El știe totul, dar aceasta este calea prin care creștinul comunică mai direct, mai de la inimă la inimă — să zicem așa — cu Părintele său Ceresc, căruia i-a închinat toată viața și de la care primește nevăzute puteri în lupta sa împotriva răului și pentru zidirea sa trupească și sufletească. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci prin rugăciune și cerere, cu mulțumiri, arătați dorințele voastre” (Fil. 4, 6). Rugăciunile însă trebuie să fie cu stăruință (Rom. 12, 12), cu liniște sufletească, „fără minie și fără gîlceavă” (I Tim. 2, 8). Ele nu se rezumă numai la persoana proprie ci creștinul cuprinde în rugăciunile sale pe frații de credință și pe toți oamenii fără deosebire (I Tim. 2, 1), al căror bine îl dorește și pentru realizarea căruia el trebuie să lucreze cu timp și fără timp.

De altfel, după Sf. Pavel, întreaga viața creștinului este o rugăciune în Duh (Ef. 6, 18; I Tes. 5, 17), ceea ce înseamnă că el trebuie să păstreze în continuu și în orice lucru simțirea, voința și gândurile către Dumnezeu. Aceasta înseamnă o stare de conștiință trează, de continuă veghere — întocmai ca un soldat care stă de strajă — de umblare ca la lumina zilei. „Drept aceea, să priveghem și să fim treji, îmbrăcîndu-ne în zăua credinței și a dragostei și în coiful nădejzii de mîntuire” (I Tes. 5, 6—8).

Creștinul însă se dovedește a fi un om cu adevărat nou mai ales în viața lui de toate zilele.

El este în continuă luptă cu păcatele. Le amintim pe cele mai de seamă din cîte combateri Sf. Pavel.

Desfrîul era păcat mult răspîndit în lumea păgînă de acum 2000 de ani. Prin convertirea la Iisus Hristos, trupul creștinului devine vas de cinste (I Tes. 4, 4); „mădular al lui Iisus Hristos” (I Cor. 6, 19), iar prin desfrînare acest lăcaș se întinează, așa cum se întinează sau se profanează o biserică în care se petrec lucruri contrare sfințeniei. Din acest motiv Sf. Apostol Pavel poruncește aspru: „Fugiți de desfrînare!” (I Cor. 6, 18).

Beția este de cele mai multe ori pricina desfrîului. „Nu vă îmbătați de vin întru care este desfrînarea”, învață Sf. Apostol Pavel (Ef. 5, 18). Creștinul nu este oprit de la consumarea vinului, ci de la „folosirea lui fără cumpătare”, cum zice Sf. Ioan Gură de Aur, căci cu primul pahar omul bea vin, cu al doilea, vinul bea vin, iar cu al treilea, vinul bea omul, cum frumos glăsuiește o zicală japoneză, vrînd să arate că ce-i prea mult nu-i sănătos. „Să ne abținem de la beție — ne învață tot Sf. Ioan Gură de Aur — nu spun să ne abținem de la vin, ci să ne abținem de la beție. Nu vinul produce beția, căci este zidirea lui Dumnezeu, iar zidirea lui Dumnezeu nu produce nici un rău, ci voința rea produce beția”, prin care omul devine „mai greșos chiar decît animalele”. Căci „animalele atît beau cît le este sete și pofta lor încetează odată cu trebuința, bețivul însă, prin lăcomie, depășește pofta și ajunge mai neînțelept decît animalele”.

Lăcomia. Cei ce își pun toată nădejdea lor numai în mîncare își pierd demnitatea lor de oameni, lăcomia fiindu-le Dumnezeu (Fil. 3, 19), iar iubirea de bogăție, care este și ea o lăcomie, duce la învîrtoșarea inimii, Sf. Pavel socotindu-o „închinare la idoli” (Col. 3, 5) și „cauza tuturor relelor” (I Tim. 6, 10).

Cea dintîi dintre cele trei virtuți religioase este credința creștinească. Ceea ce este lumina pentru ochiu este credința creștinească pentru sufletul creștinului. Fericitul Augustin zice că după cum o casă se compune din trei elemente deosebite dar foarte necesare, adică temelia, zidurile și acoperișul, tot așa și edificiul vieții sufletești creștine, se întemeiază pe credință, se înalță cu nădejdea și se desăvîrșește prin iubire sau dragoste. Credința ține locul temeliei, nădejdea ține locul zidurilor și dragostea ține locul acoperișului. „Casa lui Dumnezeu se întemeiază pe credință, se înalță prin nădejde, se desăvîrșește prin dragoste”. (Cuvînt. 23).

Pentru a înțelege bine ce este credința trebuie să știm ce înseamnă a crede. A crede, în general, înseamnă a ține de adevărat ceea ce ne spune altul. Credința nu-i altceva decît convingerea noastră întemeiată pe autoritatea celui care ne vorbește. Dacă această convingere se bazează pe autoritatea lui Dumnezeu se numește credință dumnezeiască.

Toată credința în Dumnezeu se bazează pe primirea de către noi a tuturor adevărilor pe care le avem prin descoperirea mai presus de

fire, în vederea mîntuirii noastre, pe baza încrederei în Dumnezeu și pe baza unei „vederi sufletești”.

Putem zice deci că credința este o virtute suprafirească, prin care noi, sprijiniți pe autoritatea lui Dumnezeu, credem tot ceea ce El ne-a descoperit și ne propunem ca să credem prin mijlocirea Bisericii.

Sf. Pavel ne spune că credința este „adeverirea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” (Evr. 11, 1).

După ce am vorbit în general despre natura credinței să vorbim ceva și despre necesitatea și însușirile credinței.

Credința este necesară pentru că fără de ea nu ne putem mîntui. Sf. Pavel zice că fără credință nu putem plăcea lui Dumnezeu: „Fără credință nu este cu puțință a plăcea lui Dumnezeu” (Evr. 11, 6). Ea e prima cinstire pe care o pretinde de la noi Dumnezeu, primul pas pentru a merge la El, căci: „Gine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și răsplătește pe cel ce-L caută” (Ioan 11, 6).

Motivul acestei necesități a credinței stă în faptul că de credință atîrnă în cea mai mare

(continuare în pag. 4)

Mîndria este mult combătută de Sf. Apostol Pavel, căci ea constituie o mare piedecă în calea vieții creștine. „Nu vă țineți înțelepți întru voi înșivă”, spune Sf. Pavel (Rom. 12, 16), căci „cei ce se măsoară cu ei înșiși sînt niște nepricepuți” (II Cor. 10, 12). Sau cum învață în epistola către Galateni: „Să nu umblăm după mărime deșartă, întăritîndu-ne și pizmuindu-ne unii pe alții” (Gal. 5, 26).

Pe măsură ce creștinul se leapădă de aceste păcate ale omului vechi, el se îmbracă în virtuțile omului nou, căci creștinul este cu deosebire un om al dragostei, al dreptății, al muncii și al păcii.

Dragostea este virtutea de căpătîi care înfrumusețează chipul creștinului adevărat. Dragostea către Dumnezeu și către semenii „din inimă curată, din cuget bun și din credință nefățarnică” (I Tim. 1, 5) se îngrijește de „binele tuturor oamenilor” (Rom. 12, 17). „Dragostea nu face rău oamenilor” (Rom. 13, 10), ea pune umărul la poverile altora (Gal. 6, 2).

Dragostea „nu pizmuiește”, pentru că fericirea și succesul altuia n-o supără. „Dragostea nu se ține semeată”, căci ea nu imită pe fariseii care-și trîmbează binefacerile; ea „nu se poartă cu necuviință”, înlăturînd cu grijă din vorbirea, din atitudinea și din faptele sale tot ceea ce ar putea să vateme sau să ofenseze pe aproapele. Dragostea „nu caută la ale sale” pentru că ea vrea să omoare egoismul; ea „nu se întărită” chiar dacă este nesocotită sau vorbită de rău, pentru că este deasupra preocupărilor mărunte ale celor ce nu-și fac nici un ideal înalt și măreț în viață; ea nu se gîndește la rău, „nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr” (I Cor. 13, 4—6). De aceea, „dragostea este plinirea legii” (Rom. 13, 10) și toate ale creștinului se petrec și trebuie să se petreacă întru dragoste (I Cor. 16, 14). Din această virtute izvoarește simțul dreptății, al milei, al sincerității și al bucuriei de a trăi viața, căci creștinul este un om senin, care-și cunoaște rostul său în lume. De aceea, creștinul nimănui cu nimic nu trebuie să-i fie dator decît cu dragostea (Rom. 13, 8), căci dragostea nu poate fi deplin împlinită oricît ne-am strădui spre aceasta.

Munca este o trăsătură de seamă a creștinului. Ea are la bază atît dragostea creștină, care pretinde o intensă activitate pentru binele propriu și al altora, cît și porunca Sf. Apostol Pavel. De multe ori, de pildă, pe lîngă lăcomie, lenea este mama furtului. De aceea „cel-ce a furat să

nu mai fure, ei mai virtos să se ostenească cu mîinile sale, ca să aibă să dea și celui lipsit” (Ef. 4, 28). „Auzim că pe la voi umblă unii fără de rînduială, nelucrînd nimic, ci ținîndu-se numai de iscodiri. Unora ca aceștia le poruncim ca să-și mănince pîinea lor muncind în liniște” (II Tes. 3, 11—12), iar dacă totuși „cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănince” (II Tes. 3, 10). Pentru că, după cum spune un talmăcitor al acestor cuvinte, nu se cuvine a milui și a ajuta pe cel în stare a munci și a practica o meserie, dar care nu vrea să facă acest lucru, ci trăiește pe spatelul altora.

Pacea. Fiind un fiu al „Dumnezeului păcii” (Fil. 4, 9), creștinul nu poate fi decît un om al păcii, „căci spre pace ne-a chemat pe noi Dumnezeu” (I Cor. 7, 15). De aceea, creștinul se silăște a trăi în pace cu toți oamenii, rugîndu-se și lucrînd, mai ales, ca neînțelegerile și războaiele să fie înlăturate din viața oamenilor. „Nevoiți-vă a trăi în liniște ca să vă faceți datoria și să lucrați cu mîinile voastre” (I Tes. 4, 11); și: „Trăiți în pace unii cu alții” (I Tes. 5, 13); și iarăși: „Să căutăm cele ce sînt ale păcii și cele ce sînt spre zidirea cea dintre noi” (Rom. 14, 19).

*

Chipul acestui creștin, al acestui om care trăiește după voia lui Dumnezeu, ale cărui însușiri mai de seamă le-am arătat în cele de mai sus, l-a întruchipat întru totul Sf. Apostol Pavel. El a fost exemplul viu al acestui creștin, exemplu realizat după modelul de viață lăsat nouă de Mîntuitorul Iisus Hristos. Căci numai avînd conștiința că a urmat pas cu pas acestui model, Sf. Apostol Pavel putea să spună că „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine”, și putea, totodată, să spună creștinilor din vremea lui și din totdeauna: „Cele ce ați învățat și ați luat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeu păcii va fi cu voi” (Fil. 4, 9), ceea ce înseamnă că și noi putem întruchipa chipul acestui creștin.

Un astfel de creștin este o adevărată poadoabă, este „mireasma lui Hristos”, cum zice Sf. Ap. Pavel (II Cor. 2, 15), între semenii săi.

Astfel de creștini vrea Dumnezeu și spre un astfel de creștin — cu credință curată, lipsit de păcate și îmbrăcat în cît mai multe virtuți plin de dragoste față de Dumnezeu și de oameni — să tindem și noi cu toată rîvna, pentru fericirea noastră și preamărirea Ziditorului nostru.

GH. P.

Credința creștinească

(continuare din pag. 3)

parte valoarea și rodul faptelor bune. Nu pot fi fapte cu adevărat bune și vrednice pentru viața veșnică dacă nu sînt însoțite de credință sau dacă nu izvorăsc din ea. După cum o monedă — e asemănarea pe care o face Sf. Ioan Gură de Aur — care nu are pe ea stema țării, oricît de prețios ar fi metalul din care a fost făcută, nu are curs și nu se primește în comerț, nu are valoare, tot așa și faptele noastre, oricît de bune și de frumoase ar fi, dacă nu sînt însemnate cu semnul credinței nu au valoare pentru mîntuirea noastră veșnică. Chiar dacă am săvîrși cele mai sfînte și mai bune lucrări, fără credință sîntem socotiți morți înaintea lui Dumnezeu, sîntem asemenea unei case zidite pe nisip.

Din credință izvoarește orice virtute și orice merit în fața lui Dumnezeu. De aceea ne zice Mîntuitorul: „Cel ce va crede și se va boteza se va mîntui” (Mc. 16, 16).

Cum trebuie să fie credința noastră? Printre alte calități credința noastră creștinească trebuie să fie întregă, tare și potrivită cu faptele noastre.

Credința noastră e întregă cînd credem tot ce se cuprinde în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție și tot ce ne învață Sf. maică Biserica. Nu putem fi credincioși atunci cînd credem unele adevăruri, iar de altele ne îndoim. Unui ceas care merge foarte bine, dacă îi înlăturăm din mecanismul lui o singură roțiță, fie cît de mică, ceasul se oprește și nu mai este bun de nimica. Așa și credința cînd e întregă e bună și valoroasă înaintea lui Dumnezeu, dar dacă nu credem un singur adevăr oricît de mic, credința noastră nu are nici o valoare.

Credința noastră să fie tare adică neîndoielnică și ca o ancoră a sufletului.

Credința să fie potrivită cu faptele noastre. Credința este trunchiul și ramurile, iar faptele sînt roadele. Nu ne putem socoti credincioși dacă ne lipsesc faptele cele bune creștinești. Nu putem zice că avem credință dacă nu ne rugăm, dacă nu ajutăm pe aproapele, nu iubim și nu ajutăm Biserica și Patria împreună cu poporul din care facem parte. Nu putem zice că avem credință dacă nu ne supunem și nu ascultăm de legile și ocîrmuitorii Țării și de ocîrmuitorii și legile Bisericii.

Acum, după ce cunoaștem ce este credința și cum trebuie să fie credința noastră, să căutăm să cîștigăm această virtute și s-o cultivăm în sufletele noastre. Ce face un om cînd își face o casă nouă? O împodobește cum știe mai frumos pentru ca să se simtă bine în ea. Tot așa trebuie să facem și noi cu sufletul nostru. Podoaba sufletului sînt virtuțile și printre acestea una dintre cele mai necesare este credința, căci ea este „temelia religiei” — zice Sf. Ioan Gură de Aur.

Origen — vorbind despre credința creștinească — zice că dacă în lume nu strălucește soarele, nu răsare, nu crește și nu dă rod nici un arbore și nici un fel de semănătură; tot așa dacă în sufletul creștinului nu strălucește credința el nu poate săvîrși nici o faptă vrednică de răsplată, căci — zice Fer. Augustin — „după cum toată frumusețea unei plante oarecare izvoarește din rădăcină, tot așa ceea ce e bun, e meritoriu, e fericitor pentru sufletul credincios, izvoarește din credință”.

Credința creștină ne arată drumul pe care să-l facem pentru ajungerea fericirii noastre veșnice. Căci așa după cum cel ce vrea să ajungă la o țintă oarecare are lipsă de ochi pentru a vedea și cunoaște drumul, și picioare pentru ca să umble pe el, tot așa cel ce vrea să între în împărăția cerurilor are nevoie de ochiul credinței și de deprinderea faptelor celor bune.

Credința este sprijin în luptele noastre sufletești împotriva păcatului și în suferință.

Credința este mijlocul cel mai puternic pen-

Prăznuirea de la Avrig

Vizitația canonică a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului

Duminică 28 februarie a. c. ultima din lună, a fost o zi minunată de primăvară. Pe cerul senin se ridica soarele biruitor, iar munții înalți ai Făgărașului, acoperiți pînă jos de zăpadă, împrumutau zilei o frumusețe și mai sărbătorească.

Biserica veche a avrigenilor, străjuită de mormîntul marelui dascăl Gheorghe Lazăr, a primit cu vrednicie pe Inalt Prea Sfințitul Mitropolit împreună cu însoțitorii săi de la Sibiu. Soborul preoților în frunte cu protopopul raional-Sibiu (I. Munteanu) și cu credincioșii în ținută de sărbătoare și-au arătat bucuria și mulțumirea sufletească pentru înalta vizită și-au luat parte cu evlavie la Sf. Liturghie.

Răspunsurile liturgice le-a dat o formație restrînsă a corului studenților teologi de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. La pînceasă au predicat P. C. părinți Teodor Bodogae și consilier Gheorghe Secaș din Sibiu în legătură cu evanghelia Duminicii despre înfrînare, despre iertare și despre comorile sufletești la care este chemat să rîvnească orice credincios.

La sfîrșitul Liturghiei a ieșit la predică Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae.

În grai popular, pe înțelesul tuturor „graiul vechilor cazanii” Inaltul ierarh a dat din belșug cuvînt de învățătură duhovnicească, despre post și despre rugăciune. Cu aceste două arme vom fi în stare să biruim ispitele care vor să ne atragă spre păcat, așa după cum Mîntuitorul Hristos a îndepărtat de la sine cele trei ispite din pustia Carantaniei, după ce postise 40 de zile.

De altfel postul este binevenit și pentru sănătatea trupului, așa că Biserica cu înțelepciune l-a așezat. Medicina, ca știință, recomandă și ea postul numindu-l regim, necesar la vindecarea boalelor și păstrarea sănătății, îndreptînd astfel datina creștină. Postul împreună cu rugăciunea ne ajută să dobîndim comorile veșnice ale mîntuirii.

I. P. S. Sa a îndemnat pe credincioșii din Avrig să fie cetățeni buni și harnici, făcîndu-și cu drag datoria. Să trăim așa ca obrazul nostru să fie cinstit și de oameni, iar viața noastră răsplătită în ziua cea mare a judecării înaintea lui Dumnezeu.

A împărtășit apoi celor de față arhieresti binecuvîntări.

Pe deplin mulțumiți, credincioșii s-au dus pe la casele lor.

Participant

tru a putea cîștiga de la Dumnezeu orice dar. „Toate se pot celui credincios...cel ce va crede se va mîntui” (Mc. 9, 22; 16, 16).

În Evanghelii se vorbește despre morți în viață, despre orbi, despre surzi, despre paralizici, despre îndrăciți și despre alte feluri de bolnavi vindecați de Iisus. De ce a săvîrșit Iisus toate aceste minuni? Care a fost motivul? Credința! „Văzînd credința lor... credința ta te-a mîntuit” (Mt. 9, 2; Mc. 10, 52).

Să ne cercetăm pe noi fiindcă credința cea întregă, credința cea tare și îmbogățită cu fapte bune, este credința care îi place lui Dumnezeu, e credința care ne îmbogățește de merite, e credința care ne sfințește, ne înobilează, ne mîntuiește și ne dă pacea cu noi înșine și cu semenii noștri. Cu adevărat putem zice că fără de credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu.

Credința noastră ne învață să mîncim cu drag pentru binele obștesc, să ne iubim poporul și patria, să fim luptători pentru pace, să fim făcători a tot binele. Credinciosul, care face acestea, este bine plăcut și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. El își împlinește datoria către Dumnezeu și datoria către aproapele, către țara sa, către întregă omenire.

Prof. Al. Moisiu

Vrednicie

Dacă treci pe drumul ce duce de la Reghin la Solovăstru, îți face plăcere să vezi și să auzi cum solovăstrenii au lucrat șoseaua aceasta prin muncă voluntară. Cînd ajungi în comună, te întîmpină o școală măreață, zidită de curînd prin contribuția și munca poporului. Simți că aici sînt oameni harnici, însuflețiți pentru propășirea comunei și pentru o viață mai bună, mai luminată.

Cînd ajungi în dreptul bisericii, nu poți să nu socotești că aici se arată vrednicia unor credincioși, care — dînd contribuția lor entuziastă la munca de folos obștesc — își împlinesc cu rîvnă și datoria față de Biserica. Zidită în 1924, pictată în 1926, biserica a fost înnoită pe dinafară în 1956, iar pe dinlăuntru în 1958. Mare bucurie a fost în sufletul credincioșilor din Solovăstru, cînd în 28 septembrie 1958, P. S. EMILIAN ANTAL — ca delegat al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae — le-a sfințit biserica înnoită. P. S. Sa le-a amintit că aici a fost mănăstire ortodoxă, pe care au dărîmat-o cătanele împăraților de la Viena. Dar cu toate că prin silă împărații au trecut pe credincioși la uniație, în biserica solovăstrenilor s-a slujit mereu după rînduiala veche, care s-a păstrat neschimbată din neam în neam. Azi ei au biserică mare și frumoasă și se bucură că sînt fii ai Bisericii strămoșești și vrednici cetățeni ai Patriei.

Și astăzi mai păstrează credincioșii amintirea acelei sfințiri de biserică, fiindcă pe meleagurile lor nu-și aduc aminte să mai fi fost vreodată un episcop. Și cuvîntul P. S. Sale le-a mers la inimă.

Ei sînt rîvnitori spre tot lucrul bun, gata oricînd să ajute la înfrumusețarea comunei lor, împlinitori ai datoriilor obștești și cinstitori ai Bisericii și ai slujitorilor ei. Aceasta este vrednicia lor, de credincioși devotați Bisericii și cetățeni harnici, legați cu tot sufletul de patria noastră iubită, Republica Populară Romînă.

De aceea părăsești Solovăstru cu bucuria că ai găsit un colț de țară, care — deși într-o poziție mai retrasă — totuși e cuprins în zbuciumul muncii creatoare care schimbă zi de zi fața pămîntului și viața oamenilor, înfrumusețînd-o și luminînd-o.

N.

La o Sf. Liturghie

Duminică în 3 ianuarie a. c., am ascultat Sf. Liturghie la biserica Sibiu-Trei Stejari, servită de cei doi preoți: Prot. Ion Munteanu și Nichifor Todor. Biserica e o construcție nouă, terminată de fostul preot-paroh S. Macarie. În curtea ei e și casa parohială tot nouă.

În biserică era rînduială: în dreapta fiind numai bărbați și în stînga numai femei.

Am remarcat liniștea și ordinea credincioșilor lipsind acel dute-vino văzut în alte biserici care tulbură pe cei cufundați în rugăciunile preoților și melodiilor cîntări ale cîntăreților de strană.

Liturghia au oficiat-o ambii preoți, — fiind de rînd Părintele protopop Munteanu.

Predica bine pregătită și însuflețită a fost rostită tot de Părintele Prot. Munteanu, tratînd: Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos, a fost ascultată și înțeleasă de credincioși. P. C. Sa este un bun predicator, care știe să capteze atenția credincioșilor și să lege învățătura Bisericii și cu problemele vieții de azi.

La disc toți enoriașii și-au dat obolul, conștii că noua biserică are nevoie de completarea lucrărilor, dar și fiind că „...iubesc podoaba casei tale Doamne”.

Nu voi face comparație între diferitele biserici și serviciile ce se fac și cum se fac în acestea, ci doar atît voi spune că atît eu cît și prietenul Gh. D. care m-a însoțit, după terminarea serviciului bisericesc am fost încîntați de cele văzute și auzite în această biserică unde se lucrează mult și bine.

Nicolae Lateș